

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605512496/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

«Kjærligheds og Sandheds Aand,
«Jord og Himmels Hjertebaand
knytter Du alene –

I det hele talte man ikke ret meget sammen Resten af Aftenen, men sang og sang Grundtvigs mægtige Menighedssalmer, og der var mange, der syntes, da de gik hjem, at de først i Aften havde faaet en lille Smule Forstaaelse af de Sange. –

Det viste sig, at Meyer og hans Kone havde indrettet sig paa at blive om Natten, hvad Præsten var dem meget taknemmelig for. Meyer havde for Resten været saa underlig stille hele Aftenen, syntes Karl. – Da de mange Gjæster var bispist og var taget bort, satte Præsten, Meyer og hans Kone, Lærer Madsen og Karl sig ind i Studerekamret. Henriette og Ellen havde ikke Tid at være med, og Anna, paa sin Maade, heller ikke; hun skulde hjem før i Ro at læse endnu nogle Gange et Brev, hun havde faaet fra Stamherren, og hvori han bla. meddelte, at han først kunde komme til Holting om fjorten Dage. Anna var i det hele, hvad man kalder *stærkt forlovet*. –

«Tak for i Dag, gamle Jørgen Nordbye,» sagde Madsen, saasnart han var kommen ind i Studerekamret, – og stak sin randhaarede, blege Ansigtsskive frem imod Præsten, idet han greb hans Haand.

«Ja, Gud ske Lov!» sagde denne. «Han vil jo sikkert velsigne os alle, sir Folk her paa Egnen. Det tvivler jeg slet ikke paa. Aa, men jeg er ikke bedre, end at jeg maa tænke mest paa, hvad Han igaar og idag har gjort mod *mig*. Hvad er alle andre Overgange i mit Liv: fra Barndom til Ungdom, fra Ungdom til Manddom – hvad er de i Sammenligning med den Overgang fra Fortvivlelse til Glæde, der er timedes mig i disse Dage.»

«Siger Du dét?» sagde Meyer.

«Aa, jeg kan saa godt forstaa det, Pastor Nordbye,» sagde Fru Meyer, «og jeg er saa glad for det.»

«Ja,» sagde Madsen – man kunde nok se paa hans Ansigt, at det var noget godt, han ville komme med: «det er ikke enhver *Nysen*, jeg siger Gud velsigne Dig til. Men dette her det er nu kommen som en *Nysen*, og hér siger jeg frit: Gud velsigne Dig, gamle Jørgen! – Ja!»

Han drejede Ansigtet hurtigt, vekselvis mod den ene og mod den anden af de tilstedeværende.

«Det er underligt,» sagde Pastor Nordbye, som tydelig nok havde